Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
Anul XV nr. 31 (971) * miercuri 29 iulie 1964 * 8 pag. 30 bani

Înflorește orașul

Sîntem tare nerăbdători să realizăm tot ce ne-am propus să facem în zilele acestea de vacanță. Spunînd acestea, mă gîndesc nu numai la jocurile, plimbările și drumețiile proiectate, ci mai ales la ceea ce ne-am propus să facem în întîmpinarea marii noastre sărbători — 23 August.

Vrem ca orașul nostru să strălucească de curățenie, să fie împodobit cu flori. De aceea, am format mai multe echipe de pionieri, care au împînzit orășelul nostru. Pionierii sădesc cele mai frumoase flori, fac ronduri cu verdeață, înfrumusețează străzile și curțile. Cît privește programul artistic pe care-l pregătim în cinstea marii sărbători, vă putem spune de pe acum că va fi minunat!

DIMANCEA SAMUEL
cl. a V-a, Școala generală de 8 ani nr. 1 Roșiori de Vede, reg. București

Acțiuni pionierești în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei

23 AUGUST XX

PE AICI AU FOST LUPTE

Din toate părțile șuieră gloanțe. Nu mai contenesc exploziile obuzelor. Scrîșnesc șenile de tancuri. Avioane semănînd moarte brăzdează văzduhul. Încolțit, inamicul aruncă în luptă cu disperare cele mai bune unități. Cîmpul de luptă din fața orașului Oradea este presărat cu tancuri dușmane incendiate, transformate în mormane neputincioase de fier încins. Nu departe, un ostaș romîn doboară un avion de vînătoare inamic cu o mitralieră obișnuită. Da. Aici trupele noastre au dat lupte crîncene pentru eliberarea patriei de sub jugul fascist. Despre aceasta povestea deunăzi tovarășul locotenent colonel Gheorghe Ghinea, care acum aproape 20 de ani a participat la lupte ca sergent, comandant de tun, într-o subunitate a armatei romîne.

Mă uitam la pionieri. Îi mai întîlnisem cu diferite prilejuri. Cunoșteam pe pioniera Oniță Maria din clasa a VI-a a Școlii generale de 8 ani nr. 1, care tocmai s-a întors din tabără de la mare, pe Zdrehuș Cristina, Gera Eva, Hulubă Viorica, Băncilă Gabriela care, împreună cu alți elevi ai Școlii generale de 8 ani nr. 9 au făcut o frumoasă excursie de 2 săptămîni prin țară, pe pionierii Mierluțu Mircea, Stocker Andrei, Nedelcu Cecilia care duc o bogată activitate la cercul de artă dramatică a Casei pionierilor, precum și pe mulți alții. Erau sănătoși, veseli, plini de energie, ca toți copiii din țara noastră.

Tot ceea ce au învățat la școală, ce-au citit, ce le-au povestit părinții se lega de povestirile de la fața locului. Eram la monumentul eroilor căzuți pentru eliberarea patriei, la porțile Oradiei. Cu ochii minții vedeam luptele de acum 20 de ani, îl vedeam pe colonelul Ion Buzoianu, comandantul regimentului 2 infanterie, întîmpinînd în fruntea ostașilor săi un atac al tancurilor inamice. Un glonte fascist l-a răpus. Cu ultimile puteri eroul a strigat: „grenade, băieți!“ Vedeam în stînga înălțimi pe care eroi necunoscuți au urcat tunurile pe umeri pentru a-i putea lovi în plin pe fasciști.

Pe locurile unde la chemarea partidului armata noastră s-a acoperit de glorie luptînd pentru eliberarea patriei, acolo unde a curs sîngele părinților și fraților noștri, acum unduiesc în vînt holdele aurii, rod bogat al muncii colectiviștilor. Sub cerul verii lui 1964 strălucește Oradea de azi, Oradea socialistă, bogată în clădiri noi, în școli cu clase luminoase, edificii culturale. Oradea este cunoscută prin produsele puternicei industrii constructoare de mașini-unelte și ale industriei chimice.

Coroana și buchetele au fost depuse. Acum, la monumentul ostașilor romîni, pionierii recită versuri.

Tovarășul locotenent colonel a terminat emoționanta relatare. S-a păstrat un moment de reculegere, apoi pionierii au depus la mormînt o coroană și buchete de flori. S-au recitat poezii dedicate patriei socialiste, partidului nostru.

Ne-am întors cu toții la Oradea. Parcurgeam cu autobuzul străzi largi, străjuite de case noi, luminoase. Din cînd în cînd opream. La blocul turn de pe malul drept al Crișului, căci și malul stîng este străjuit de un bloc turn, au coborît cîțiva din noii și micii lui locatari. La blocurile din fața gării au coborît alții... Apoi, rînd pe rînd, la teatru, la Casa pionierilor, apoi la alt cartier nou...

Opririle autobuzului parcă demarcau secvențe dintr-un film. Acest film avea acum, ca una din primele secvențe, monumentul vizitat. Monumentul nu poate fi rupt din firul vieții noastre. Prin el cinstim memoria celor care au căzut pentru eliberarea patriei.

DORIN NISTOR

ÎN CINSTEA MARII SĂRBĂTORI

De curînd, pionierii din comuna **Potcoava**, raionul SLATINA, au avut o mare bucurie: au plecat într-o excursie deosebit de interesantă. Cu această ocazie au vizitat multe orașe, printre care Sibiul, Brașovul, Pitești, București și Ploiești. Peste tot i-au întîmpinat noile construcții, mari întreprinderi, uzine. Caietele de notițe s-au umplut de însemnări. Așa, că pentru adunarea închinată zilei de 23 August, cu tema: „Realizări ale oamenilor muncii în anii democrației populare“, datele vor fi dintre cele mai interesante.

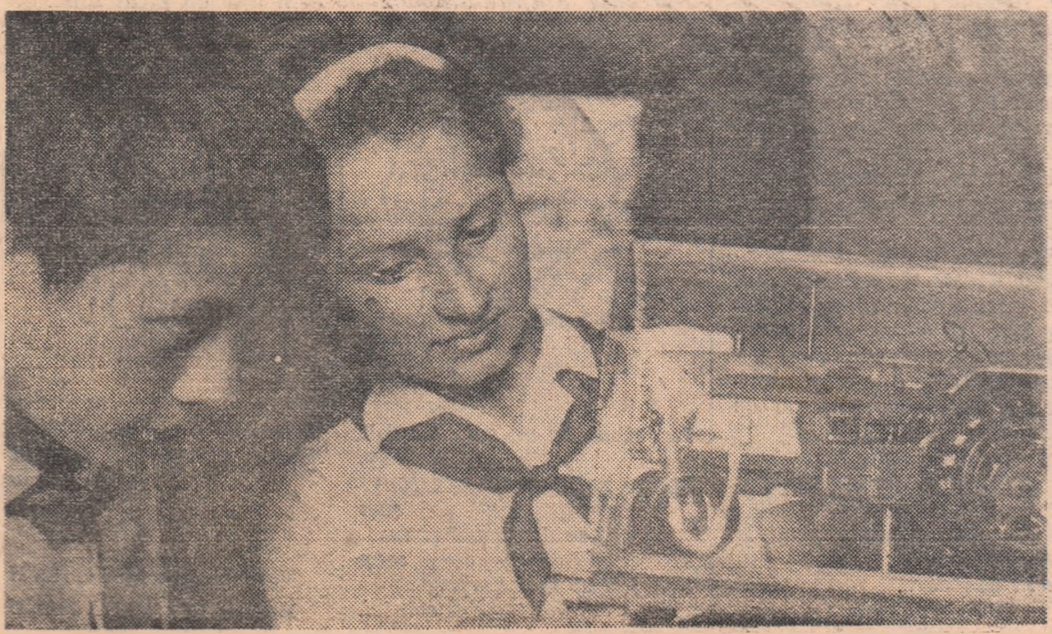
Pionierii din comuna **Stoenești**, raionul CARACAL, sînt recunoscuți ca mari amatori de sport. În zilele acestea însă, fac pregătiri speciale: ei vor să organizeze în cinstea marii sărbători, care se apropie, un bogat program sportiv. Echipele de gimnastică, cele de fotbal, iubitorii de atletism sînt în plină activitate.

Din comuna Ocnița, raionul Tîrgoviște am primit o scrisoare care ne-a bucurat mult. Aceasta, pentru că din ea am aflat cît de vrednici sînt pionierii de acolo. Ei au înfrumusețat școala, au ajutat la construcția unei noi școli, au luat în îngrijire pomii și florile de pe ulițe în drumețiile pe care le-au făcut pînă acum. n-au uitat nici de angajamentul lor de a culege mușețel, măceșe. Prin toate aceste acțiuni, copiii vor să cinstească marea sărbătoare de la 23 August, care se apropie.

La focul de tabără ce va avea loc în tabăra de la Mogoșoaia pionierii vor interpreta multe din cîntecele noi pe care le-au învățat în timpul șederii lor aici. Iată-i acum la o repetiție

La expoziția pe țară a pionierilor și școlarilor — ce s-a deschis în sălile Palatului pionierilor din Capitală.

O excursie de o zi

Răstolița este o așezare pitorească, străjuită de munții Călimani și Gurghiului, despărțiți de malurile sinuoase ale Mureșului. Aici este, de mai mulți ani, sediul uneia dintre taberele pionierești centrale. Am ajuns la Răstolița pe o zi ploioasă. Aerul tare, cu esențe de brad, devenise și mai tare, și mai curat din cauza ploii. Singurii care nu se bucurau de ploaie erau copiii din raioanele Luduș și Odorhei, aflați aici în vacanță. De ce? Pentru că numai o zi îi mai despărțea de excursia proiectată. Soarele a răsărit totuși, împrăștiind norii. Copiii s-au înseninat și ei și au pornit în excursie la Gura Secu. Totul a fost pregătit din timp. Plecarea s-a făcut din fața taberei, unde trenul forestier îi aștepta pe cei 280 de copii. Apoi, pe linia aceea îngustă, trenul a pornit-o încetișor, iar copiii veseli îi însoțeau drumul cu cîntecele lor frumoase, care se auzeau departe, purtate de ecoul munților. Așa, drumul a fost mai scurt și foarte plăcut. La exploatarea forestieră de la Gura Secu au coborît cu toții. Aici au vizitat o exploatare modernă, complet mecanizată, au aflat despre esențele predominante aici — brazi și stejari — au cules plante și roci specifice locului, au stat de vorbă cu muncitorii fruntași în întrecerea socialistă și, bineînțeles, foto-amatorii au ținut neapărat să imortalizeze momentul. S-au făcut multe fotografii: „Amintiri de la Gura Secu, din vacanța anului 1964“.

Tot aici s-a luat și micul dejun. Apoi, drumul a continuat, sus, spre Poiana Bradu. Se spune că, pe aici, destul de des, căprioarele pot fi foarte ușor văzute și că mai sînt și cerbi, urși, vulpi.

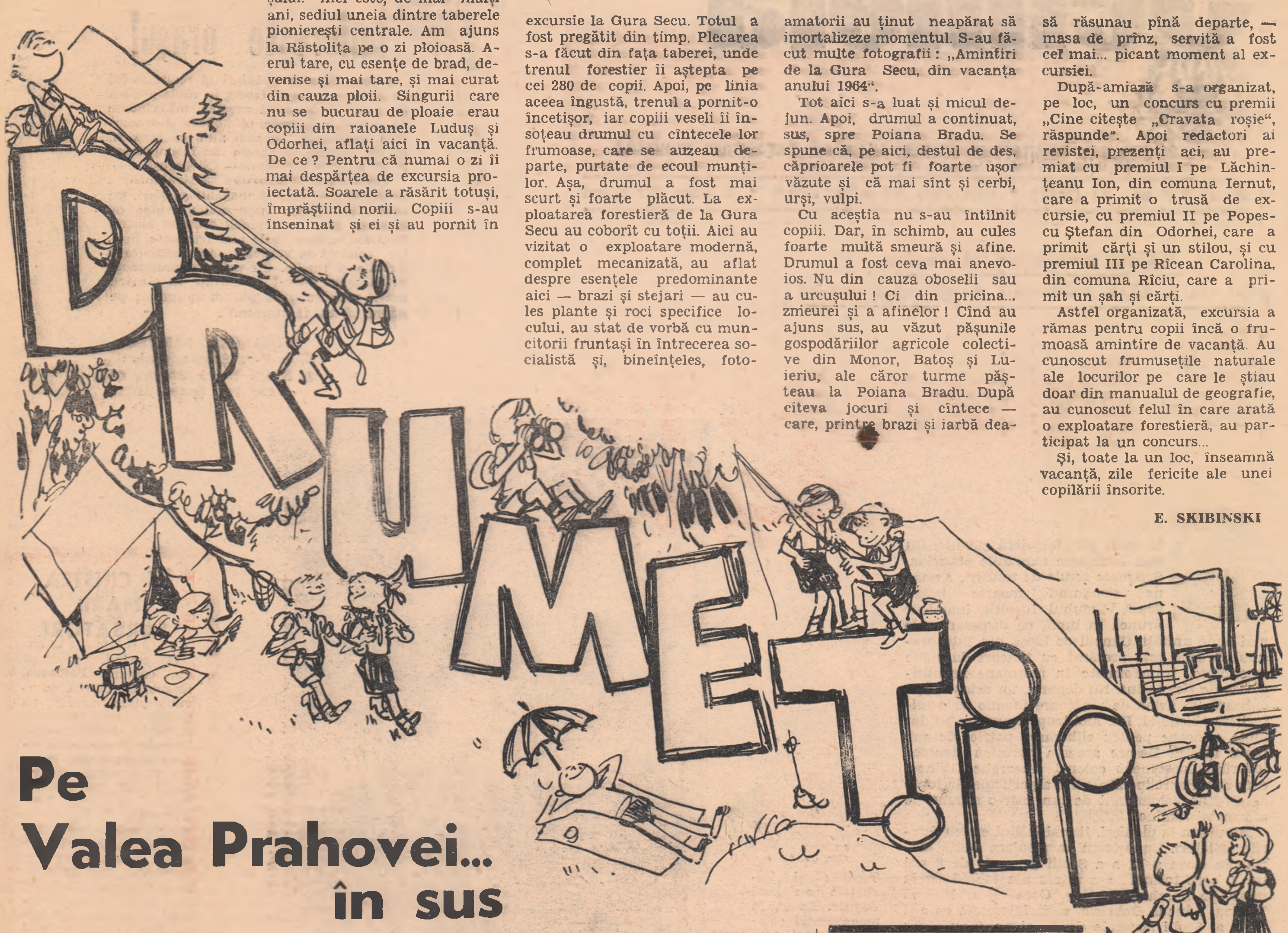
Cu aceștia nu s-au întîlnit copiii. Dar, în schimb, au cules foarte multă smeură și afine. Drumul a fost ceva mai anevoios. Nu din cauza oboselii sau a urcușului! Ci din pricina... zmeurei și a afinelor! Cînd au ajuns sus, au văzut pășunile gospodăriilor agricole colective din Monor, Batoș și Luieriu, ale căror turme păşteau la Poiana Bradu. După cîteva jocuri și cîntece — care, printre brazi și iarbă deasă răsunau pînă departe, — masa de prînz, servită a fost cel mai... picant moment al excursiei.

După-amiază s-a organizat, pe loc, un concurs cu premii „Cine citește „Cravata roșie“, răspunde“. Apoi redactori ai revistei, prezenți aci, au premiat cu premiul I pe Lăchințeanu Ion, din comuna Iernut, care a primit o trusă de excursie, cu premiul II pe Popescu Ștefan din Odorhei, care a primit cărți și un stilou, și cu premiul III pe Rîcean Carolina, din comuna Rîciu, care a primit un șah și cărți.

Astfel organizată, excursia a rămas pentru copii încă o frumoasă amintire de vacanță. Au cunoscut frumusețile naturale ale locurilor pe care le știau doar din manualul de geografie, au cunoscut felul în care arată o exploatare forestieră, au participat la un concurs...

Și, toate la un loc, înseamnă vacanță, zile fericite ale unei copilării însorite.

E. SKIBINSKI

Pe Valea Prahovei... în sus

Înainte de ștart

Părinți, copii, bagaje, neastîmpăr și agitație ca înaintea oricărei plecări...

Curtea Palatului pionierilor s-a transformat (o dată cu venirea vacanței), într-un fel de autogară. Aproape în fiecare dimineață, echipați pentru excursie, cu rucsacuri, cu haine de ploaie, cu bascheți, pionieri (fete și băieți) din diferite școli ale Capitalei așteaptă nerăbdători clipa „ștartului“... Autocare confortabile îi poartă spre giganții petrochimiei de la Onești și Săvinești, spre Bicaz, spre Cheile Bicazului, spre cetățile de foc ale Reșiței sau ale Hunedoarei.

În dimineața aceasta, neastîmpărul și agitația par să aibă un motiv în plus. Întîrzie autocarul. Ici, colo, ca niște semnale de alarmă, se aud întrebări:

— Oare mai plecăm?

— Plecăm! De ce să nu mai plecăm?

Becurile din curte se sting toate în același timp. Deasupra arborilor nemișcați (nu adie nici o boare de vînt), bolta albastră a cerului pare un imens clopot de sticlă. Cineva strigă tare:

— S-a făcut ziuă!

Se aude duduitul unui motor și imediat în capătul aleii apare autocarul. Toți se reped bucuroși la bagaje.

Prînz în mijlocul ploii...

O jumătate de oră, sau chiar mai mult, aproape o oră, nimeni nu mai scoate un cuvînt. Cei mai mulți privesc pe fereastră. Vasile Cornelia, pionieră în clasa a IV-a A la Școala generală de 8 ani nr. 12 și-a lăsat capul pe umăr și doarme. Pe chip i-a rămas întipărit un zîmbet. Colega de bancă o scutură ușor de umăr și-o întreabă intrigată:

— Ce faci Neli? De asta ai plecat în excursie? Să dormi?

Neli deschide ochii și zîmbește:

— M-am trezit la două... Și n-am mai dormit de teamă să nu întîrzii.

În apropiere de Ploiești, fetele vor să cînte ceva, dar după două-trei încercări se lasă păgubașe. Nu sînt toate din aceeași școală sau din același cerc. Și bineînțeles, nu cunosc aceleași cîntece. Băieții la fel. Unii abia acum se văd prima dată. Cei care se cunosc mai de mult, sînt puțini. Totuși încet-încet, gheața se sparge. Se iscă discuții, controverse. Apoi, se face iar tăcere. Autocarul urcă încet pe Valea Prahovei. Frumusețea peisajelor care se perindă de-o parte și de alta, răpesc nu numai ochii, ci și glasurile. Pioniera Gologan Daniela și-a scos din rucsac un caiet și-o cutie de creioane. Vrea să surprindă măcar un crîmpei din tot ce vede acum.

Serpentinele de la Timișul de Sus dau tuturor emoții. Cu toate acestea, aproape la fiecare cotitură, se aud exclamații de bucurie.

Străbatem orașul de la poalele Tîmpei și ne îndreptăm grăbiți spre Poiana Brașov. Vrem să prînzim și să petrecem restul zilei acolo sus, în soare și aer. Numai că în apropierea serpentinelor care duc spre Poiana, ne opresc în loc nori negri, prevestitori de ploaie. Nu prea departe izbucnește o canonadă de fulgere și tunete. Apoi, din înalturi se năpustesc avalanșe de apă. Sîntem însă la adăpost. Geamurile și ușile autocarului sînt închise ermetic. Înăuntru nu pătrunde un strop de ploaie. Privim pe ferestre. În jur nu se mai zărește nimic. Asta nu înseamnă însă că prînzul a fost uitat. Aici, în mijlocul ploii, facem apel la rucsacuri. Apar imediat sandvișurile, roșiile, ardeii grași, ouăle fierte și tot felul de bunătăți strecurate în rucsacuri de mîini grijulii.

Aproape de soare...

Ploaia s-a oprit abia peste două ore. Amînăm urcușul la Poiana. Ne întoarcem la Brașov. După o scurtă plimbare prin oraș — prilej pentru expedierea primelor cărți poștale ilustrate cu „multe sărutări“ către cei de-acasă — ne îndreptăm spre Uzina de autocamioane „Steagul Roșu“. Muncitorii ne întîmpină bucuroși ca niște vechi cunoștințe. Sîntem conduși prin secții de tovarășul Ilie Bugariu. Cînd ajungem în hala de asamblare a cabinelor, ne așteaptă o surpriză. La volanul autocamionului ieșit acum din lucru (cu zece minute mai înainte abia i se potriveau roțile) se urcă un șofer. Motorul își anunță prezența prin cîteva strănuturi, ca orice nou născut. Mergem uimiți în urma autocamionului pînă cînd părăsește hala.

Afară, în curte ne uităm unii la alții și ne zîmbim cu simțămîntul că ne cunoaștem din totdeauna. Soarele, blînd și mîngîios, pare oprit undeva aproape, deasupra halelor. După ce părăsim uzina, îl vedem iarăși undeva sus. Oprescu Constanța, pionieră în clasa a V-a la Școala generală de 8 ani 157, sesizează imediat schimbarea și întreabă cu-n fel de necaz:

— Oare ce distanță este pînă la soare?...

Privim toți spre astrul strălucitor, dar nu răspunde nimeni.

Glasul conducătorului excursiei răzbate pînă la urechile noastre ca dintr-o depărtare:

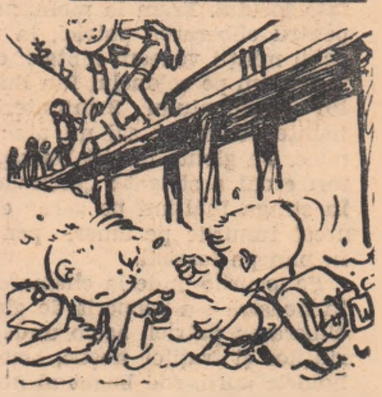
— Gata, copii. Urcarea în autocar...

COSTACHE ANTON

Doi „sportivi“

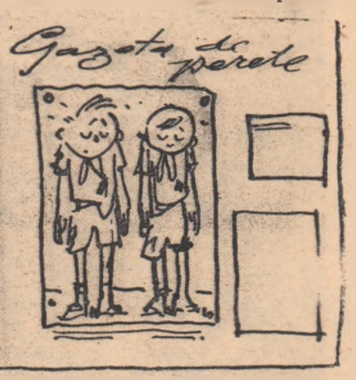
Și-au spus vreo două vorbe mai cu duh
Și slobode ca-n ușa cortului.
S-au „întrecut“ puțin-puțin la ciuf
Dar știi? Așa, de dragul... sportului.

S-au „ajutat“ apoi la un pîrîu
Să treacă peste punte. Supărare
Nu și-au purtat de loc pe cîte știu,
Și-n apă au picat din... întîmplare.

La fotbal, ba un șut... ba salt la cap,
Mereu neîntrecuți, sportivii mei
Aleargă, se driblează și nu scap
Prilejul să mai scapere... scîntei.

Și iată că-n sfîrșit acești eroi
Ajung pe locu-ntîi și locul doi

Versuri de: M. LĂSTUN

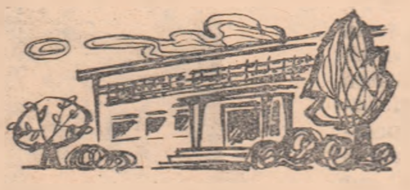
Desene de: PUIU MANU

„Îți mulțumim partid iubit!"

Tinerețe fără bătrînețe...

Ce se întîmplă aici? Nimic neobișnuit: se construiește. După beretele pudrate cu var îi recunoști pe zidari. Dar iată-i și pe instalatori, umblînd cu cabluri și țevi, iar dincoace, dulgherii trag de pe scînduri, cu gealăul, pelicule fine de lemn. Din cînd în cînd, șeful constructorilor consultă o foaie de calc; este proiectul viitoarei clădiri. Trecătorii privesc cu plăcere lucrarea care se desfășoară cu migală și precizie. Nu va fi o uzină — deși, cu siguranță, știința va domina între zidurile acestea. Nu va fi nici o casă, deși va avea o mulțime de locatari. Cunoașteți, desigur, povestea despre tinerețe fără bătrînețe.. Ei bine, rostul clădirii e tocmai acesta: să adăpostească tinerețea veșnică! Nu vă mirați: multe din visurile pe care, odinioară, oamenii numai pe ecranul basmului aveau îndrăzneală să le proiecteze, se îndeplinesc aevea în vremea noastră. Așadar, bun venit în casa tinereții fără bătrînețe! Unde se află

ea? Pretutindeni unde sînt copii, în oricare colț al patriei socialiste. Tinerețe înseamnă entuziasm, energie, bucuria de a afla mereu lucruri noi, și mai înseamnă, pur și simplu, fericirea de a fi tînăr.

În ansamblul construcțiilor de tot felul, care de douăzeci de ani răsar de-a lungul și de-a latul țării în ritm vertiginos, școlile ocupă un loc de seamă. *Cel care vizitează regiunea Bacău va reține cu încîntare imaginea Bicazului, a Săvineștiului, a noului oraș Onești*, dar și noile construcții de școli — *lăcașuri ale tinereții fără bătrînețe. Din 1947 pînă în 1963 s-au ridicat în satele și orașele regiunii nu mai puțin de 1678 de săli de clasă, iar în vederea anului școlar 1964—1965 se vor mai da în folosință încă 364 noi săli de clasă.* Spre toate aceste școli privesc cu mîndrie și încredere metalurgiștii din Roman și Bacău, chimiștii din Onești și Săvinești, textiliștii din Buhuși și petroliștii din Moinești, colectiviștii din satele regiunii. Acolo învață viitorii lor tovarăși de muncă. Elevii de azi, înlocuind mîine uneltele școlărești cu acelea din industrie și agricultură, își vor prelungi nelimitat, încadrîndu-se în largul front al constructorilor socialismului și comunismului, tinerețea fără bătrînețe.

OVIDIU ZOTTA

Clase noi, bănci noi, manuale școlare noi — iată cîteva din darurile care vă așteaptă!

Cei dintr-a a VIII-a

— Atențiune, reluăm!

Ochii tuturor sînt ațintiți spre bagheta profesorului de muzică. Melodiosul „Cîntec de august" pe care elevii fostei clase a VII-a l-au învățat astăzi răsună cu vioiciune:

„Drept înainte steag
victorios,
Slavă, slavă ție, august
luminos!"

E o zi de vară, cu soare mult și cer senin. Vîntul mîngîietor răspîndește peste tot mirosul dulce-amărui al plantelor de pe lotul școlar. Pretutindeni vezi copii foarte... ocupați: unii pornesc în excursie (Piatra Neamț - Bicaz - Săvinești - Lacul Roșu - Onești - Brăila - Galați - Bîrlad - Iași), alții se pregătesc să plece în tabără la Bucșoaia; unii susțin un meci de handbal în 7 în vreme ce alții învață un cîntec. Privindu-i, nu se poate să nu observi că pionierii care au figurat, în anul școlar trecut, în catalogul clasei a VII-a sînt cele mai apropiate ajutoare ale instructorilor și profesorilor.

Elevi în clasa a VIII-a! Iată-l pe Arșinel Mihai, căruia îi place foarte mult istoria, pe Iepure Nicolae, cel pasionat de literatură, pe Stoleru Vasile, căpitanul echipei de handbal în 7, pe Bucovan Elena și Pietraru Minodora, soliste în corul școlii... Au preocupări diferite, visuri felurite, dar un sentiment comun: acela al siguranței că fiecare năzuință a lor poate fi îndeplinită. Faptul că vor mai petrece încă un an în școala de cultură generală înseamnă cunoștințe mai aprofundate, ceea ce îi va înarma și mai bine pentru viață. Încă de acum doi ani, în comuna lor, Dolheasca, regiunea Suceava, s-a construit o nouă școală încăpătoare, cu multe săli de clasă. Și profesori sînt mai mulți, iar colectiviștii sînt mîndri și bucuroși că de-acum înainte fiii și fiicele lor vor învăța 8 clase. În vederea noului an școlar, oamenii din sat vin din ce în ce mai des pe la școală pentru a da o mînă de ajutor la diferite treburi gospodărești.

În toamna bogată a celui de al douăzecelea an de la eliberarea patriei, profesorii vor face în întreaga țară apelul după cataloagele primei serii din învățămîntul general de 8 ani.

...Pînă atunci, însă, proaspeții elevi ai clasei a VIII-a petrec zile fermecătoare în tabere, în excursii și drumeții. Bucuriile vacanței, laolaltă cu celelalte bucurii — școli noi, manuale gratuite, generalizarea învățămîntului de 8 ani — sînt aspecte felurite ale uneia și aceleiași realități: copilăria fericită, lipsită de griji, pe care poporul nostru muncitor, condus de partid, o dăruie tinerei generații.

DINU ALEXANDRESCU

Cum ne comportăm

Cum ne comportăm

Trei prieteni

Un șuierat prelung, și trenul pleacă din gara Tg. Jiu.

— Să fii cuminte, Dane!

— Tudoricăăă, ai grijă să nu răcești!

Sfaturi firești ale unor părinți grijulii.

De la ferestrele vagoanelor au fluturat cîteva clipe batiste albe spre cei care rămăseseră cu brațele încă deschise. „Peste două săptămîni sînt acasă!". „O să-ți scriu o vedere frumoasă de la mare!" au zburat cuvintele micilor pasageri spre cei dragi, în timp ce trenul se depărta.

Apoi, copiii s-au instalat în compartimente și au început să povestească între ei, să se amuze. Într-unul din compartimente, discuțiile erau foarte aprinse:

— Și zici că nu ne cunoști, „grasule"?. Hm, școala noastră e la cîțiva pași de a ta, și tu...

— Vă cunosc pe amîndoi, dar am uitat cum vă cheamă, le-a răspuns „grasul", nu prea mulțumit de felul în care îl porecliseră cei doi... Și să știi că numele meu e Tudor Nicolae, i-a avertizat el, scoțînd îmbufnat din rucsac o sticlă de suc. A dus-o la gură, dar s-a răzgîndit repede.

— Beți și voi?!

— Cu plăcere, ne e o sete grozavă, dar să ne prezentăm mai întîi: Mălăescu Dan!

— Georgescu Șerban!

Ajunși la București, trei ore cît au așteptat trenul de Mangalia, Dan a făcut pe ghidul. Mai fusese de cîteva ori prin Capitală și cunoștea bine Casa Scînteii, blocurile colorate armonios din Piața Palatului. Numai că Tudor cum zărea în drum vreun chioșc de răcoritoare, se repezea la el, și cît ai clipi din ochi dădea pe gît cîteva pahare de oranjadă. De înghețată, ce să mai vorbim! L-au mustrat cei doi: „Să nu faci vreo amigdalită!" Degeaba!

Seara, cînd au ajuns în tabăra 2 Mai — Mangalia, Tudorică, în loc să se bucure mai departe de tovărășia noilor prieteni, a nimerit la infirmerie. Îl dureau... amigdalele!

— Ai grijă, Tudorică, să te însănătoșești mai repede, îi striga Șerban cocoțat pe fereastra infirmeriei. Și altă dată să asculți și ce-ți spun prietenii.

— Ți-am adus biscuiți și o carte, îi făcea semn Dan. Vezi să nu mănînci cartea...

A doua zi Tudorică s-a însănătoșit. A fost repartizat în același dormitor cu Dan și Șerban. Într-o zi însă, prietenii s-au înfuriat de-a binelea: „Ori înveți să-ți faci patul cum trebuie, ori stricăm prietenia!".

Auzi vorbă, să strici o prietenie atît de frumoasă din cauza unui pat! „Nici gînd!" s-a certat singur Tudor, și din clipa aceea, el își aranja cel mai frumos patul.

Altădată, Dan s-a lăudat că desenează jurnalul detașamentului. „În școală mi se spunea pictorul!"... Și așa s-a făcut că pe prima pagină au apărut niște mîzgălituri de tot hazul! Șerban și Tudorică l-au scos însă repede din încurcătură.

— Nu te necăji, Dane, așa se desenează. Să nu te mai lauzi!

Dimineața îi zăreai pe plaja fierbinte înconjurați de mulți copii de vîrsta lor. Se prăjeau bine la soare, apoi se avîntau în valurile jucăușe. Se luau la întrecere care înoată mai bine.

În două săptămîni își făcuseră atîția prieteni că la despărțirea de tabără, în drum spre gară, erau neliniștiți: cui să scrie mai repede? Lui Horia și lui Stelian la Brașov, lui Mihai la Constanța? Orice s-ar întîmpla, cum vor ajunge în Tg. Jiu, or să se străduiască să le scrie tuturor.

Oare Horia, Stelian, Mihai și alții, au primit pînă acum corespondențele de la cei trei prieteni?

M. CUIBUȘ

Meleaguri MARAMUREŞENE

La Vişeul de Jos ajungi după ce escaladezi vîrful Gutinului şi parcurgi cale de 120 km de la Baia Mare. Numele satelor către Sighet au rezonanţă poetică, ca rimele unui catren: Deseşti, Hărniceşti, Giuleşti, Fereşti, Berbeşti...

Satele Maramureşului... O trecere necontenită de porţi monumentale. Fiecare casă are o poartă de palat. E greu de stabilit unde-şi are obîrşia acest obicei al maramureşenilor de a-şi făuri în lemn asemenea capodopere arhitecturale. Meşteri neîntrecuţi prelungesc şi perfecţionează tradiţia în anii noştri, exprimă în unghiurile îndrăzneţe ale porţilor Maramureşului viaţa nouă a acelora care le făuresc. Oamenii sînt primitori, fiecare poartă e un arc de triumf, prin care păşesc oaspeţii...

Oglinda satului

Puţin mai departe de intrarea în Vişeul de Jos, localnicii au ridicat o nouă poartă, pe care au intitulat-o sugestiv „Oglinda satului". E un panou măreţ, pe care s-a încrustat comparativ metamorfoza comunei. Aflăm de aici că în 1938 media de vîrstă era de 29 de ani, mortalitatea infantilă se cifra la 18 la sută. În comună nu exista medic, personal şi unităţi sanitare, magazine, numai unul din 10 cetăţeni ştia carte, iar 90 % aveau datorii bancare. Acelaşi panou, la rubrica „*1964*" indică: *comuna are trei medici, şase cadre sanitare medii, şapte magazine şi cooperative, nici un neştiutor de carte.*

Încerc un sentiment de admiraţie pentru oamenii care au inscris cifrele pe panou şi mă apropii de clădirea sfatului popular. Ne întîmpină zîmbind Gheorghe Pop, fost ţapinar, din 1947 preşedintele comitetului executiv al comunei. Discuţia se înfiripă anevoios, pentru că omului din faţa mea îi vine greu să reconstituie. Cînd trecem la actualitate, se înviorează. Ne oferă documente, cifre şi mai ales realizări. Răsfoim. Din 1958, comuna este radioficată şi, din 1959 — electrificată. De la cele două săli de clasă cîte erau în trecut, s-a ajuns la 27. Toate satele comunei au şcoli. Şi, reţineţi, sînt opt sate înşirate de-a lungul a tot atîtea văi lăturalnice. 38 cadre didactice asigură celor mici deprinderea slovelor şi mai apoi, aprofundarea lor. S-a construit un cămin cultural cu 600 de locuri, aproximativ 1 000 de colectivişti şi-au durat case noi şi cam tot atîtea antene de radio se înalţă deasupra acoperişurilor...

Trei familii

Despre oamenii din comună, despre viaţa şi preocupările lor, ne-au vorbit Sofia Bălăiţă, învătătoare, şi Gheorghe Tomoioagă, preşedintele G.A.C. Prima, de 30 de ani la catedrele satului maramureşan — timp în care a cunoscut aproape toate şcolile de pe Valea Vişeului — a dobîndit în aceşti ani o vastă experienţă. În semn de preţuire, i s-a acordat de Ziua învăţătorului, în acest an, „Medalia Muncii". E o femeie înaltă, cu părul nins, dar plină de energie. Am întîlnit-o la biblioteca căminului cultural, în timp ce recomanda tinerilor, elevilor, ce cărţi să citească.

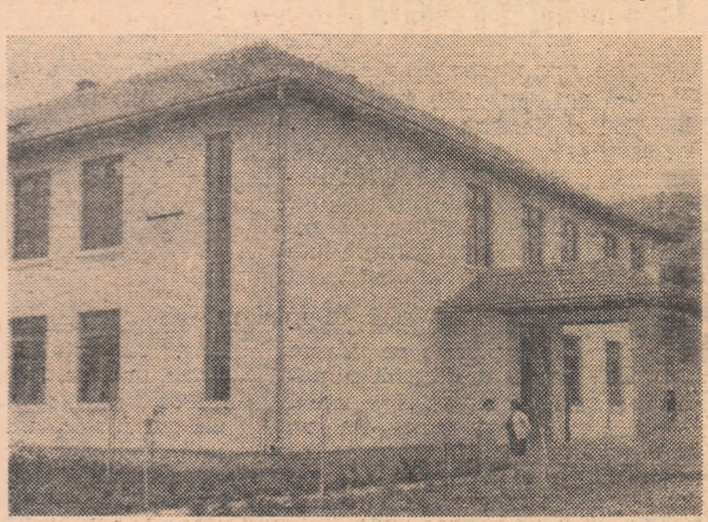
— Maramureşenii ?... Sînt oameni minunaţi, au preocupări multiple. 2 300 de volume din biblioteca căminului au fost citite, filmele sînt pur şi simplu asaltate. Serile brigăzilor ştiinţifice se desfăşoară cu sala plină, spectacolele organizate la cămin — de asemenea.

Într-adevăr, o privire sumară pe programul de activitate afişat la intrare, te edifică. Seară de seară, căminul cultural are un program bogat, variat şi atrăgător. Cele peste o mie de fişe ale cititorilor îţi vorbesc, de asemenea, despre preocupările celor de la Vişeul de Jos. Numai că, răsfoindu-le, rămîi nedumerit. Ai impresia că prin faţa ochilor ţi se perindă arborele genealogic a trei mari familii, care cuprind întreg satul. Zeci de oameni cu numele Pop, alţi zeci cu numele Năsui şi toţi atîţia Tomoioagă. Pentru a-i deosebi, sînt însemnaţi cu numere sau porecle.

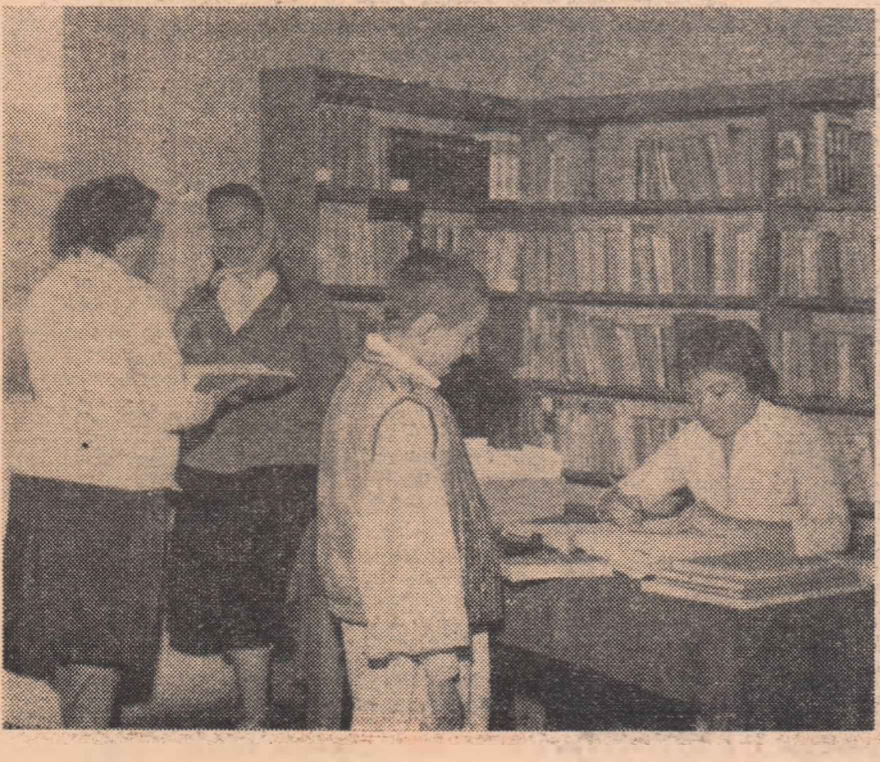
...Pe preşedintele gospodăriei colective l-am găsit în mijlocul oamenilor, la munca cîmpului. Se efectua praşila a doua la porumb şi întrecerea era în toi. Aflăm de la dînsul că gospodăria e milionară, sectorul zootehnic dispune de un efectiv total de peste 2 500 de capete şi că veniturile colectiviştilor sînt de la an la an mai mari. L-am convins greu să ne evidenţieze cîţiva fruntaşi. După el, i-ar cita pe toţi. Ne-a enumerat totuşi o listă din care am reţinut în mare aceeaşi genealogie ca şi în fişele bibliotecii.

A ţinut doar să adauge că nu e vorba de trei familii înrudite între ele, ci de o coincidenţă de nume, care-şi are izvorul într-o veche tradiţie a satului.

IOAN VLANGA

Noua şcoală cu 16 săli de clasă şi 2 laboratoare din comuna Vişeul de Jos.

• La biblioteca căminului cultural vin atît cei mici, cît şi cei mari...

COSTINEŞTI

în tabără

Cine a dat de ştire, n-aş putea să vă spun. Cert este că zvonul a dat ocolul taberei internaţionale a pionierilor şi şcolarilor de la Costineşti chiar din primele zile. Au aflat copiii veniţi din Franţa, din R.D.G., din R.F.G., au aflat şi cei din Republica Populară Polonă sau din U.R.S.S. Era vorba despre o condiţie: „Comoara nu poate fi descoperită de unul singur". Băieţii şi fetele începeau să şuşotească, făceau planuri, porneau expediţii.

— Cine descoperă comoara, devine viteaz, spuneau unii.

— Eu am auzit că primeşte o călătorie în jurul globului...

— Fleacuri, răspundea atotştiutor un altul, în cutia în care e închisă comoara se află cheia tuturor descoperirilor.

Discuţiile deveneau tot mai aprinse. Pe plajă copiii săpau gropi adînci, apoi, din nisipul adunat, construiau palate.

Pe plajă, sub bătaia caldă a razelor de soare, copiii petrec multe clipe de neuitat. Ei caută comoara şi, în acelaşi timp „povestesc" unii altora. Am surprins o discuţie între Mateescu Marina din Craiova şi Richard Weilemenster din Republica Federală Germană. Marina îi vorbea despre oraşul său natal, despre uzina craioveană „Electroputere", îi arăta şi ilustrate în care erau reprezentate clădirile cele mai importante ale oraşului, blocurile nou construite. Discuţia trecea apoi pe teme agrare. Nu de mult, întreaga tabără fusese la Gospodăria colectivă din Palazul Mare. Au văzut multe acolo. Cel mai mult l-a interesat sectorul zootehnic. Marina îi spune că în ţară sînt nenumărate gospodării colective asemănătoare.

Marea Neagră. Şi totuşi e aşa de... albastră, de cristalină. Ola Nowak se dă la fund şi scoate o mînă de nisip strălucind în mii de culori. Tolia Sofanov vine cu scoici. Li se alătură şi Mircea Iliescu, preşedintele unităţii. Împreună fac scufundări. Cine a stat mai mult în apă ? Instructorul superior Adrian Butoi, e arbitru. Unul doi, trei... şi trei capete ies la suprafaţă.

— Egalitate, declară el.

Şi urmează o nouă încercare.

Fetele au şi ele multe să-şi spună. Pioniera Adovian Anaid, din îndepărtata Armenie sovietică, a văzut la cineva o ie romînească şi i-a plăcut. Ar vrea să ştie cum se lucrează. Deşi nu are la ea pînză, Stănescu Carmen îi explică cum se coase punctul romînesc, îi desenează un model.

— Am să-ţi trimit prin poştă ceva lucrat în punct romînesc, îi promite Carmen.

— Mulţumesc, vine răspunsul pe romîneşte.

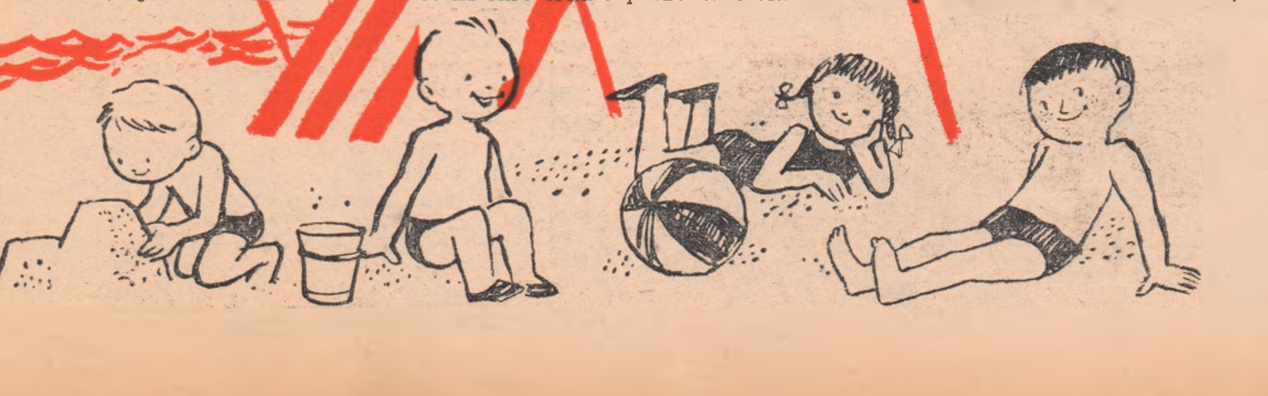
Orele de plajă, de joacă în marea albastră trec repede.

— Să ştiţi, nu e obligatoriu ca comoara să fie chiar pe malul mării.

Atunci copiii au început s-o caute pe terenul de sport, unde au şi avut de fapt nenumărate întreceri, în bibliotecă, căci aici se găsesc cărţi în mai multe limbi, pe valuri (poate e ascunsă într-o sticlă) atunci cînd au fost într-o plimbare cu vaporaşul în larg. Haiduc Doina, Kurguzov Slava, Michel Petit, Andre Rothe, Jeny Dominik sînt fericiţi. Cîntă, rîd, dansează. Zile minunate petrecute pe plai romînesc. Şi fiecare zi e o sărbătoare, o surpriză. După orele de plajă, într-o zi a venit tovarăşul activist de partid, Matei Florescu, şi le-a vorbit despre 20 de ani de mărețe realizări din ţara noastră. De ziua eliberării Poloniei, au v[ă]zut expoziţia organizată de p[io]nierii polonezi, iar seara au fost un carnaval, „Carnavalul prie[te]niei".

Seria s-a terminat. Comoara c[ău]tată au găsit-o de mult, ea se n[u]meşte simplu şi frumos PRIET[E]NIA.

GETA COSTI[...]

Sinaia

Dacă jurnalul de tabără al p[io]nierilor din Tabăra internațio[na]lă de la Sinaia ar putea ogli[ndi] felul în care pionierii îşi pet[rec] vacanţa aici, aş sta zile într[egi] să-l răsfoiesc şi tot nu m-aş să[tura]. Dar jurnalul e jurnal, ch[iar] dacă are desene şi chenare f[ru]moase, ca acelea făcute de pion[ie]ra Guţu Virginia din Brăila. S[pu]neţi-mi, cum ar putea să re[dea] jurnalul hazul stîrnit în „seara

FILE de ISTORIE

1

de conf. univ. V. HURMUZ
candidat în științe istorice

Cu o îndreptățită mîndrie și cu entuziasm se pregătesc oamenii muncii din patria noastră să sărbătorească douăzeci de ani de la victoria insurecției armate din august 1944. Această măreață sărbătoare constituie și un prilej de a face bilanțul drumului parcurs și a marilor transformări economice, sociale și politice într-o perioadă istorică relativ scurtă.

Cu aproape un sfert de veac, în urmă, în septembrie 1940, cercurile cele mai reacționare din Romînia, cu sprijinul Germaniei fasciste, au instaurat în țară dictatura militaro-fascistă. Guvernul fascist, în frunte cu Ion Antonescu, a subordonat întreaga țară intereselor Germaniei hitleriste, a permis pătrunderea trupelor germane pe teritoriul patriei — ceea ce a însemnat renunțarea la independența de stat.

Aruncarea țării, în iunie 1941, contra voinței poporului romîn, în nedreptul război hitlerist împotriva U.R.S.S., a adus maselor populare suferințe și pierderi imense. Sute de mii de vieți omenești au fost sacrificate pentru o cauză străină intereselor poporului romîn. Dictatura militaro-fascistă, împreună cu Gestapoul hitlerist, au dezlănțuit o teroare cruntă împotriva tuturor patrioților care se împotriveau războiului și, în primul rînd, împotriva comuniștilor — cei mai buni fii ai poporului nostru —, mulți dintre ei fiind internați în lagăre și închisori, sau trimiși în fața plutonului de execuție.

Războiul nejust, cu întregul său cortegiu de mizerie, foamete, boli, distrugeri, cu sutele sale de mii de morți și răniți, a creat o stare de profundă nemulțumire în cele mai diferite pături și clase sociale.

Partidul Comunist Romîn, singura forță politică care reprezenta interesele poporului muncitor, s-a ridicat de la început împotriva dictaturii militaro-fasciste și a aruncării țării în războiul tîlhăresc hitlerist. În numeroase documente și, în special, în **Platforma din 6 septembrie 1941** adresată partidelor, grupărilor și personalităților politice, Partidul Comunist din Romînia și-a exprimat cu claritate punctul său de vedere, chemînd pe toți oamenii cinstiți să se unească într-un larg front patriotic pentru întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste și deplina independență a țării, pentru răsturnarea dictaturii militaro-fasciste, formarea unui guvern compus din reprezentanții tuturor forțelor patriotice, eliberarea nordului Transilvaniei (teritoriu romînesc, cotropit de Ungaria hortistă în urma odiosului Dictat de la Viena).

Luptînd și activînd în condiții grele, comuniștii, unii oameni cu vederi democratice, muncitori și țărani cinstiți, s-au pronunțat chiar de la început împotriva războiului nedrept.

În vara anului 1943, criza dictaturii fasciste antonesciene s-a adîncit și mai mult. Înfrîngerile suferite de armatele fasciste, perspectiva zdrobirii inevitabile a Germaniei, creșterea stării de nemulțumire și a revoltei maselor muncitoare împotriva războiului hitlerist, au provocat derută în rîndurile aparatului de stat fascist.

Aceeași împotrivire cîștigă tot mai mult teren și în rîndurile armatei romîne care se convinge tot mai mult de injustețea războiului antisovietic, și ca urmare a pierderilor suferite pe front, a jafurilor și purtării disprețuitoare și jignitoare a militarilor hitleriști față de ostașii și ofițerii romîni.

În a doua parte a anului 1943, cadrele de bază ale partidului, în urma unei analize științifice a situației ce se creare în țară, au ajuns la concluzia că răsturnarea dictaturii militaro-fasciste și întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste este posibilă numai pe calea armelor — adică pe calea insurecției armate. În vederea înfăptuirii acestui act era necesară adoptarea unui ansamblu de măsuri care să permită organizarea și pregătirea insurecției armate. În adîncă conspirativitate, cadrele de bază ale Partidului Comunist din Romînia, (aflate în închisori și lagăre, împreună cu cadrele devotate din afară), sub conducerea directă a tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, au elaborat în august 1943 planul de organizare a insurecției armate, care avea ca obiective principale întărirea rîndurilor partidului, realizarea unității de acțiune a clasei muncitoare, răsturnarea guvernului fascist, ieșirea Romîniei din războiul antisovietic și întoarcerea armelor împotriva Germaniei hitleriste.

O primă măsură ce trebuia luată era aceea a întăririi unității partidului, întrucît în condițiile grele de muncă din ilegalitate, în conducerea partidului pătrunseseră unele elemente dușmănoase, trădătoare, care sabotau aplicarea liniei partidului și care dădeau pe mîna siguranței numeroși comuniști și patrioți. Printr-o acțiune energică și hotărîtă la 4 aprilie 1944 grupul trădător este demascat și înlăturat din partid. După întreprinderea acestei curajoase acțiuni, cu rîndurile strînse, P.C.R. a trecut la organizarea concretă a numeroase acțiuni în vederea răsturnării dictaturii militaro-fasciste.

La 1 mai 1944 s-a ajuns la înfăptuirea unității de acțiune a clasei muncitoare prin realizarea Frontului Unic Muncitoresc, pe baza înțelegerii intervenite între Partidul Comunist și Partidul Social-Democrat. Crearea Frontului Unic Muncitoresc a dus la întărirea forțelor democratice și în special a rolului de conducător al partidului. În Manifestul Frontului Unic Muncitoresc (F.U.M.) toți oamenii cinstiți erau chemați la lupta pentru izgonirea din țară a hitleriștilor și făurirea unei Romînii libere, democratice și independente.

În aceste zile, la MUZEUL MILITAR CENTRAL: **Pionierii, veniți în vizită, cercetează cu atenție exponatele ce grăiesc despre insurecția armată de la 23 August 1944, despre contribuția armatei romîne pe frontul antihitlerist.**

internațională

surprize", organizată în tabără? Să-l fi văzut pe Stagi Pier Luigi, pionier italian, mic și neastîmpărat, cu ochii ca de viezure, cum sufla în farfuria cu făină! Și-a pudrat frumusețea de bronz căpătat în poienile de la Sinaia. S-au imaginați-vă 5—6 pionieri încercînd cu toată seriozitatea să mănînce biscuiți și ciocolată (împachetată) din farfurie, servindu-se numai de furculiță și cuțit. Sînt aici, în tabără, lucruri care au frumusețea lor deosebită, înțeleasă bine numai în cadrul în care se petrec. În amintirile sale intime, pioniera Miclos Ioana, din București, păstrează momentul în care, după două zile de la sosirea în tabără, prietena sa, Țenca Dimitrova, a dat raportul detașamentului bulgar în limba romînă. Pionierii italieni au ținut să-și manifeste din plin toată bucuria pentru cinstea de a fi de gardă la drapel. Acest lucru se află notat în observațiile pionierei Davițoiu Daniela, din București. Același lucru l-a spus și Gabrielli Ferrero, pionier italian. Și probabil ar putea fi consemnat în jurnalul de tabără. Dar cum poți prinde oare tonul cu care același Gabrielli Ferrero a spus: Pionierii romîni ne-au întîmpinat în gară cu atîta căldură și prietenie încît nici n-am mai avut nevoie de translator pentru cuvîntul de bun sosit. Prieteniile au început să se lege din gară.

Despre aceste prietenii noi și trainice a spus și Miro Havurnik din Cehoslovacia. Prietenii mei, toți știu să cînte spunea el. Popescu Afrodita cîntă la vioară, Luigi e tenor, Dencio cîntă la acordeon, iar eu la... patefon.

În tabără sînt multe prilejuri de cîntat și de legat prietenii. Mai ales în excursii și în vizite la monumentele istorice. De la Podul prieteniei pînă la Cota 1 400 și mai departe, pînă la castelul Bran, am văzut minunate frumuseți ale țării — spunea Țenca Dimitrova, și am legat prietenii.

— E frumoasă vila în care locuim și e frumoasă valea Prahovei, văzută de la Cota 1 400, spunea ea.

— E bună mîncarea — spunea Fazekas Ferenc, din R.P. Ungară, și Miro Havurnik din R. S. Cehoslovacă.

— Ne-au plăcut ceea ce am văzut în excursiile și în vizitele pe care le-am făcut la sonde sau la Uzinele de tractoare, la tabăra de pionieri din Timiș, s-au la Cota 1 400, la Doftana sau la Peleș...

Și aceste aprecieri puteau fi însemnate în jurnalul de tabără, dar nu s-ar fi putut reda emoția cu care pionierele Jarka Urbankova și Janka Branska, ambele din R. S. Cehoslovacă, au spus: Am vizitat muzeul Doftana și Peleșul. Am făcut diferența dintre cele două lumi pe care le reprezentau aceste muzee și tabăra noastră pionierească de aici, din Bucegi, unde petrecem minunate zile de vacanță.

M. CALIN

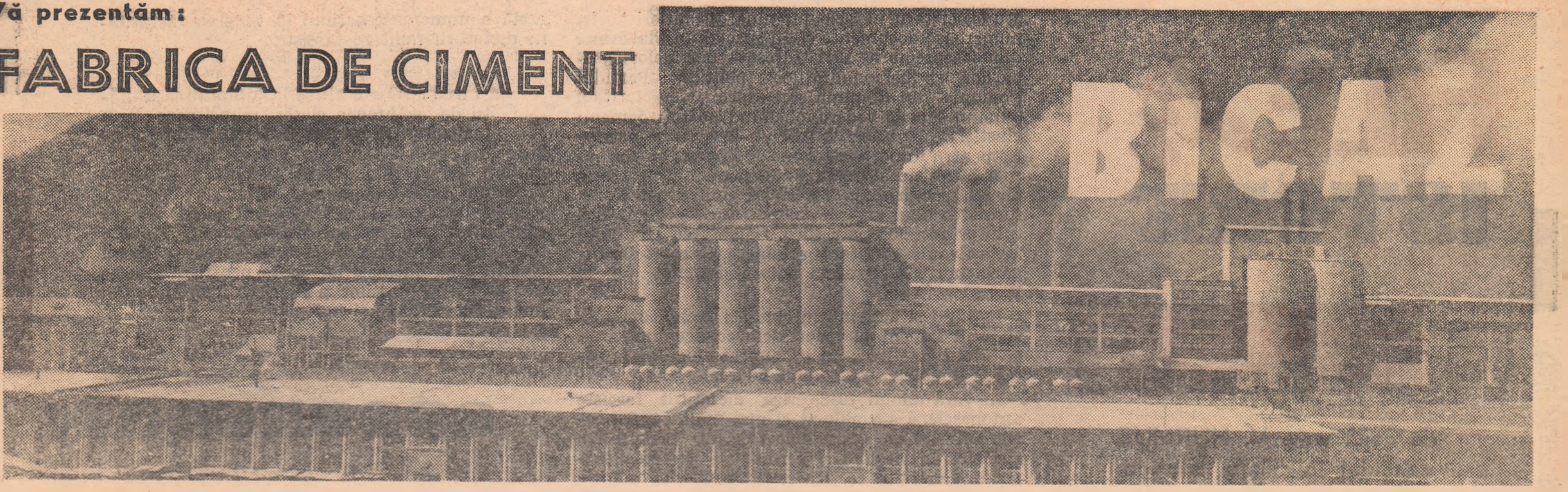

Desene de: **G. BURSCHI**

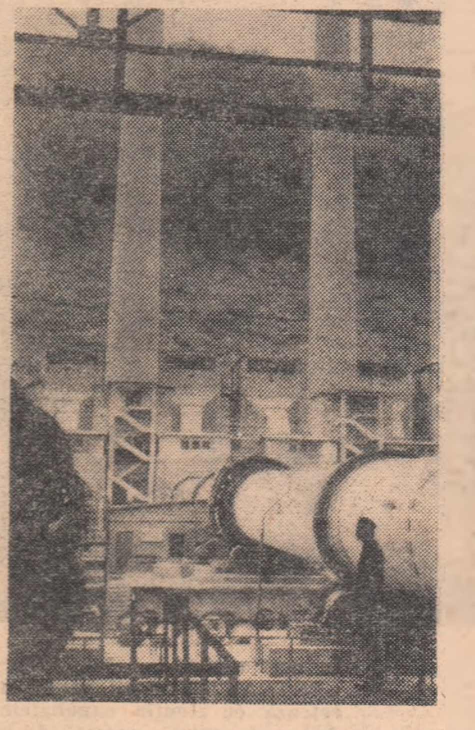
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Vă prezentăm:

FABRICA DE CIMENT

Astăzi vom face cunoștință cu o nouă realizare a regimului democrat-popular, călătorind împreună printr-una din cele mai pitorești regiuni romînești — Moldova. Trenul gonește mereu mai repede, lăsînd în urmă Bucureștiul și, rînd pe rînd, orașe și sate, nesfîrșite ogoare pline de rod... Ne poartă spre munți. Cum ne apropiem de Bicaz, priveliștea se schimbă.

Vedere parțială a cuptoarelor de clincher.

Munții împodobiți de verdele colorit al copacilor, apele Bistriței și Tarcăului ne întîmpină în drumul spre Bicaz.

În trecut, pe locul unde este azi fabrica nu a existat nimic. În anul 1950 au sosit pe aceste meleaguri constructorii și ca din pămînt a răsărit în munți o fabrică, Fabrica de ciment —Bicaz. Mulți dintre muncitorii și tehnicienii de aici sînt plutașii de odinioară ai Bistriței.

Vizităm împreună cu tînărul maistru, Eugen Iacob, fabrica de la un cap la altul. De la prima fază de producție și pînă la produsul finit.

Într-un cadru pitoresc, nu departe de Cheile Bicazului, se află și cariera fabricii. Cu ajutorul excavatoarelor, piatra de calcar încărcată în vagoane de cale ferată înguste, este transportată pînă în fabrică. Aici ea intră în stația de preconcasare unde este sfărîmată. În urma acestei operații se sortează calcarul pentru fabrica de var și calcarul care este folosit în metalurgie (ca fondant în procesul de topire al fierului). Materialul rămas, trece mai departe prin concasoare care-l mărunțește pînă la dimensiuni de 2-3 cm. Sîntem la morile de pastă. Aici, piatra este măcinată în continuare, în prezența apei. Pasta rezultată este pompată mai departe în cuptoarele de clincher. Ne impresionează coloșii de metal în care se pîrjolește amestecul. Pasta este arsă la o temperatură pînă la 1 500° Celsius. Cîteva secunde am privit cu ajutorul unei sticle speciale în interiorul cuptorului. Limbi uriașe de flăcări pîrjoleau pasta. Produsul rezultat este clincherul. Recent, au intrat în funcțiune filtrele electrice pentru desprăfuirea gazelor rezultate de la cuptoare. Numai două din aceste filtre electrice recuperează zilnic cîte 50-60 tone de praf, care va fi utilizat ca amendament în agricultură precum și în construcțiile de drumuri.

După răcirea pastei din cuptor urmează o nouă măcinare, care are loc în morile de ciment. Acestea sînt identice în construcție cu morile de pastă, deosebirea constînd în faptul că aici procesul tehnologic este realizat pe cale uscată. Produsul obținut din morile de ciment este cimentul atît de necesar construcțiilor. De aici drumul lui este cunoscut. Ambalat în saci de hîrtie, transportat în vagoane de cale ferată, el ia drumul șantierelor.

Am aflat că aici se realizează numeroase sorturi de ciment. Ele sînt în funcție de compoziția clincherului și de finețea măcinării. Sorturile P 400 și P 500 fabricate la Bicaz sînt bine cunoscute pentru rezistența mecanică a betoanelor realizate. El este folosit la construcții de tot felul, prefabricate de beton și beton armat, blocuri de zidărie, fundații produse din azbociment etc.

În cadrul fabricii se realizează tuburile din azbociment care înlocuiesc cu succes tuburile metalice la alimentare cu apă, canalizare, transportul gazelor și al produselor petrolifere etc. și plăcile de azbociment folosite tot mai mult ca învelitori, la placări interioare și exterioare ale pereților în culori diferite, pereți prefabricați etc.

★

Cadre tehnice și muncitori cu o bună calificare profesională, agregat de mare randament, produse de o înaltă calitate sînt caracteristice ale acestei puternice unități a industriei materialelor de construcție. Și aici, ca pretutindeni în patria noastră, muncitorii, tehnicienii și inginerii întîmpină cea de a XX-a aniversare a eliberării patriei cu noi și noi succese în muncă.

M. NEGREA

DIN FAUNA PATRIEI

Egretele

Pe drumul de Deltă, în împărăția stufului, mergem să facem cunoștință cu frumoasele Deltei, cu grațioasele și imaculatele egrete.

În barca cu motor depozităm tot materialul necesar pentru o călătorie în Deltă: cortul și sacii de dormit, aparatul de fotografiat și binoclul. Să nu uităm să luăm și pologul sub care ne vom apăra de furia țînțarilor. Și fiindcă a venit vorba de țînțari, să ne amintim că numai femelele sînt acelea care ne pișcă și sug sîngele, masculii fiind total inofensivi, ei se hrănesc cu sucuri de plante.

O dată plecați, să fim atenți la ce se petrece în jurul nostru. Din marginea canalului pe care trecem se ridică o pasăre cenușie, cu cioc ascuțit, cu mari bătăi de aripi liniștite. Este stîrcul cenușiu, iar ceva mai încolo vedem și pe fratele lui bun, stîrcul purpuriu. Deasupra noastră se rotesc în zbor planat pelicanii, iar din marginea stufului ne atrage atenția o pasăre cu totul și cu totul albă. Nici o pană neagră sau de altă culoare. Aceasta este egreta.

Poate vă așteptați să vedeți o pasăre ceva mai mare. Trebuie să spunem că sînt două feluri de egrete în țara noastră. Egretele mici — cum este cea văzută de noi — care sînt ceva mai frecvente și egretele mari, mai rare și cu o viață mai retrasă, ceva mai mică decît o barză.

Egretele au fost distruse cu zeci de ani în urmă pentru a satisface moda feminină, întrucît aceste păsări au în perioada de împerechere cîteva pene fine, lungi și foarte frumoase — așa denumitele egrete sau crose. Ori aceste pene înfrumusețau în timpuri mai noi pălăriile femeilor, în perioade mai vechi, coifurile cavalerilor.

Distruse fără cruțare pentru interesele amintite, egretele au fost la un pas de pieire. Numai datorită măsurilor severe de ocrotire aceste frumoase păsări au reușit să mai viețuiască în condițiile țării noastre, fiind declarate monumente ale naturii.

Cînd veți trece cu barca pe lîngă o pasăre albă, frumoasă, cu zbor liniștit și grav, să știți că aceasta este egreta.

Încercați să imortalizați această pasăre pe pelicula aparatului de fotografiat. O să vă amintiți cu plăcere de ele și locurile unde trăiesc.

L. MANOLACHE

Din lucrările sosite la concursul

FRUMOASĂ ȘI BOGATĂ EȘTI PATRIA MEA SOCIALISTĂ

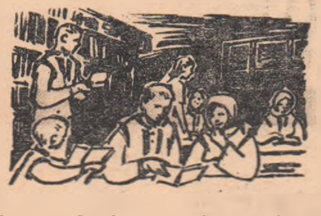
Satul meu

Cît de mult s-a schimbat satul meu în primăvara celor 20 de ani!

Uniți în gospodăria agricolă colectivă, colectiviștii duc o viață din ce în ce mai îmbelșugată. Mulți și-au construit case noi, și-au cumpărat mobilă, aragaze, frigidere. Lumina electrică a pătruns în toate casele. La fel și aparatele de radio, televizoarele.

Avem un dispensar cu aparate moderne, unde oamenii vin cu încredere să se trateze, avem un magazin universal încărcat cu fel de fel de bunătăți, un sediu nou al gospodăriei. Nouă e și școala cu 8 săli de clasă luminoase, spațioase, cu laborator, cancelarie... Iar noi, copiii, învățăm cu drag în ea.

Mîndria satului este și căminul cultural cu sala mare de festivități și bibliotecă.

Seara, la lumina becului electric, tineri, vîrstnici și copii vin să citească, să afle mereu lucruri noi. Așa sînt oamenii de azi. Vor să cunoască totul.

E nou satul meu azi. Noi sînt și oamenii, nouă e și viața.

HOAJĂ MARIA
Școala de 8 ani,
comuna Sudiți,
raionul Fetești

Petroșenii – astăzi

Despre Valea Jiului, în trecut, se spunea că este o adevărată Vale a plîngerii. Asta din cauza vieții de mizerie pe care o duceau cei ce scormoneau adîncurile pămîntului. Printre cei ce trăiau așa se aflau și minerii din Petroșeni, orașul meu natal.

Eu am aflat despre toate acestea doar din povestirile părinților și cunoscuților, căci astăzi Petroșenii își schimbă înfățișarea cu fiecare an. Oriunde îți vei îndrepta privirea, vei vedea construcții noi care au luat locul căsuțelor întunecoase, magazine cu vitrine pline cu mărfuri de tot felul, școli noi și spațioase, cinematografe și cluburi muncitorești. Silueta semeață a „Institutului de mine" parcă domină întregul oraș.

Seara, orașul este luminat de becurile fluorescente. Peisajul acesta se întinde pe întreaga Vale a Jiului — la Lonea, Petrila, Aninoasa, Vulcan, Lupeni și în orașul născut în anii regimului democrat-popular — Uricani.

În Valea Jiului, ca în întreaga țară, viața nouă pulsează ca într-un stup de albine. Oamenii harnici, îndrumați de partid, au transformat vechea Vale a plîngerii într-o Vale a Jiului luminoasă, în care oamenii se bucură de rodul muncii lor.

MORAR ULPIA IANINA
Școala de 8 ani nr. 1,
Petroșeni

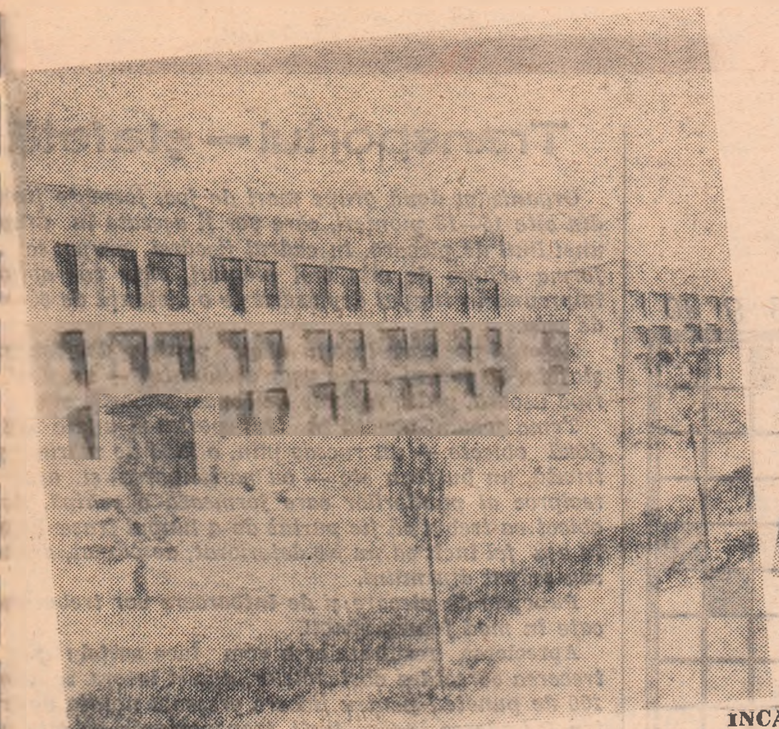
Cîntec pentru țara mea

Țara mea cu plaiuri verzi
Și cu brîiele de aur,
Cîmpuri, lanuri și livezi,
Sînt al țării scump tezaur.

Mari orașe construiesc
Muncitori pe schele-nalte;
Țară dragă, te iubesc
Cu-ale tale plaiuri dalbe.

Cînd aud vuind uzine,
Pe cuprinsul romînesc,
Pare-a fi un stup de-albine:
Oamenii, cu drag muncesc.

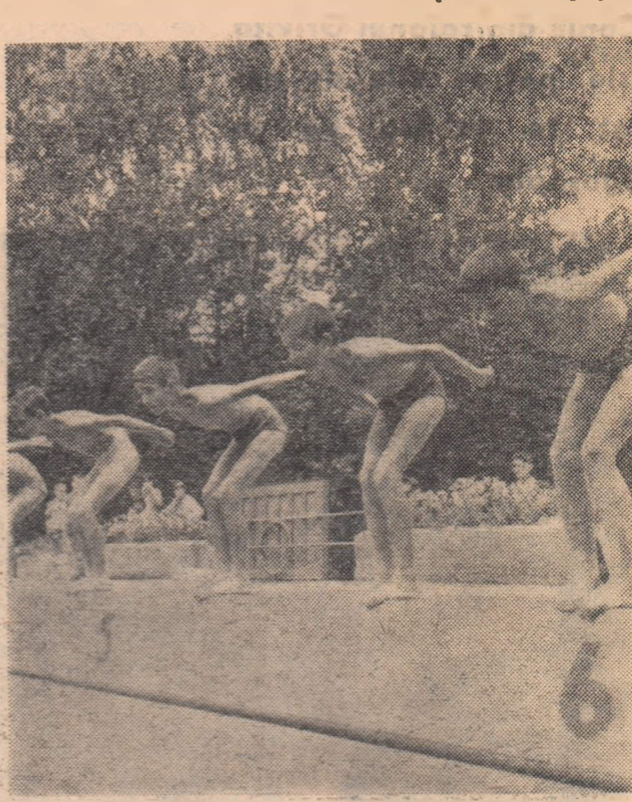
MANACHE DAN
Școala de 8 ani
comuna Crevedia Mică,
raionul Titu,
regiunea București

ÎNCĂ UN CARTIER NOU
Desen executat de pionierul Ionescu Radu Adrian, Școala medie nr. 2 „Frații Buzești", Craiova

MEMBRII CERCULUI DE PICTURA DE LA CASA PIONIERILOR LA LUCRU.
Desen executat de pionierul Coșurbă Mihai, Școala de 8 ani nr. 5, Brașov.

Cupa „Scînteii pionierului la natație"

În pragul etapei raionale

Iată-ne la sfîrșitul primei etape a **Cupei „Scînteii pionierului" la natație**. Ca în fiecare an la această etapă (etapa pe școală) s-au întrecut sute de copii din nenumărate școli ale Bucureștiului. Dacă am face o comparație între cîți participanți s-au prezentat la start anul trecut și cîți în anul acesta, am putea constata cu satisfacție că numărul participanților la actuala ediție este cu mult mai mare. Aceasta dovedește că tradiționalul concurs de natație dotat cu Cupa „Scînteii pionierului" se bucură de tot mai multă popularitate în rîndurile copiilor din Capitală.

Cu siguranță că și ediția din acest an a Cupei „Scînteii pionierului" va constitui pentru finaliști un prilej de afirmare în această minunată ramură sportivă. Și nu vom rămîne de loc surprinși dacă vom afla că în urma finalei pe Capitală mulți dintre concurenți — datorită performanțelor realizate — vor fi selecționați de către diferite cluburi sportive bucureștene.

Din edițiile precedente avem nenumărate exemple de participanți care astăzi au ajuns să ne reprezinte țara în diferite concursuri internaționale, cum e de pildă Iordan Sanda, Balaban Cristina, ș.a.

Asistînd la ultimele concursuri de la Palatul pionierilor, în care și-au disputat întîietatea nenumărați copii, atenția ne-a fost atrasă de cîteva performanțe realizate. Așa, de pildă, **Balaban Traian**, de la Școala generală de 8 ani nr. 132, a înregistrat pe 66 m liber 1'12", iar **Crețescu Emil**, de la aceeași școală, 1'15". **Tatic Mircea**, de la Școala generală de 8 ani nr. 33, concurînd în proba de 33 m. liber a realizat 38". Sînt performanțe bune, promițătoare, care cu siguranță că în etapele următoare vor fi îmbunătățite și aceasta pentru că ei se antrenează zi de zi.

Acum, cînd pe foile de concurs sînt înregistrate rezultatele obținute de către toți campionii pe școli, putem să spunem că în etapa raională vom avea prilejul să urmărim întreceri viu disputate, că lupta pentru calificare va fi foarte strînsă, aceasta pentru că fiecare concurent dorește nespus de mult să ajungă pînă în finala pe Capitală.

RADU POPA

Sportivi romîni peste hotare

Cu cîteva zile în urmă în orașul Siena din Italia s-a desfășurat un mare concurs atletic internațional la startul căruia s-au prezentat peste 300 de sportivi din 10 țări.

Atleții noștri prezenți pe stadionul din Siena au avut o comportare deosebit de frumoasă, terminînd învingători în 5 probe. Astfel, Viorica Vîscopoleanu, a sărit la lungime 6,21 m, Lia Manoliu a aruncat discul la 52,13 m. Maria Diaconescu a cucerit locul I la suliță cu 54,35 m, iar Ana Sălăgean, locul I la greutate cu 15,81 m. În lupta cu secundele, la 400 m garduri, Valeriu Jurcă s-a dovedit a fi cel mai bun, cucerind această probă cu 52,4 sec.

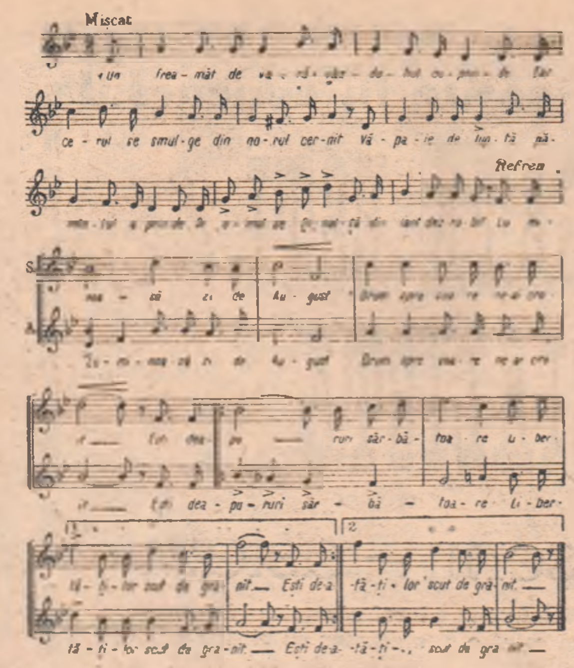
★

Tot în aceste zile, într-un alt oraș din străinătate, de data aceasta la Copenhaga, capitala Danemarcei, canotorii romîni, Nicoară și Ivanov, prezenți la concursul internațional de caiac-canoe, întrecîndu-se cu sportivi din 14 țări, luptînd cu multă ardoare au cîștigat locul I în proba de caiac dublu 1 000 m cu 3'51"1/10.

Copiii din raionul Grivița Roșie petrec zile de neuitat în tabăra de la Mogoșoaia

Foto: GR. PREPELIȚA

Luminoasă zi de august

Textul: V. BURLACU
Muzica: AL. PLEȘEA

1

Un freamăt de vară văzduhul cuprinde,
Iar cerul se smulge din norul cernit,
Văpaie de luptă pămîntul aprinde
Și omul se înalță din lanț dezrobit.

Refren:

Luminoasă zi de august,
Drum spre soare ne-ai deschis,
Ești de-a pururi sărbătoare
Libertăților scut de granit.

2.

Răsar steaguri roșii spre bolta înaltă,
Cu mîndrul drapel tricolor se-înfrățesc.
Ostași, muncitori și țărani laolaltă
În luptă îndîrjită vrășmașul zdrobesc.

Refren...

3.

Rămîne în urmă durerea cea mută -
Și zări socialiste spre noi se deschid,
Sîntem țării strajă în luptă-născută
Sub steagul de izbînzi ridicat de partid.

Cîntec de tabără

Versuri: MIHAIL COSMA
Muzica: IOAN ALEXANDRESCU

Sus în munți sub cetini înstelate
Și pe țărmul mării de smarald,
Ne petrecem clipe minunate
Lîngă focul vesel tot mai cald.

Din Carpații dragi pînă la mare,
Cînt voios înalță pionieri
Pentru scumpa țară-nfloritoare,
Ce ne crește-n inimi primăveri.

Ne-ntărește soarele fierbinte
Și lumini din tabere sorbim.
Pentru grija ta, iubit părinte,
Ție, drag partid, îți mulțumim.

ÎN ZORI DE ZI

VICTOR TULBURE

În zori de zi răsună al păsărilor cînt.
În zori de zi izvorul mai tare clipocește.
În zori de zi mătasea porumbului în vînt
Ca părul Cosînzenii în soare strălucește.

În zori de zi Carpații au tîmple argintii.
În zori de zi uzina pe muncitori îi cheamă.
În zori de zi, din leagăn, mîini mici trandafirii
Întind în somn copiii, sub ochi duioși de mamă.

În zori de zi e cerul nemărginit și clar,
În zori de zi cu mere se-arată plini toți merii.
În zori de zi, pe piepturi, cravatele de jar
Se leagănă în cîntul ce-l cîntă pionierii!

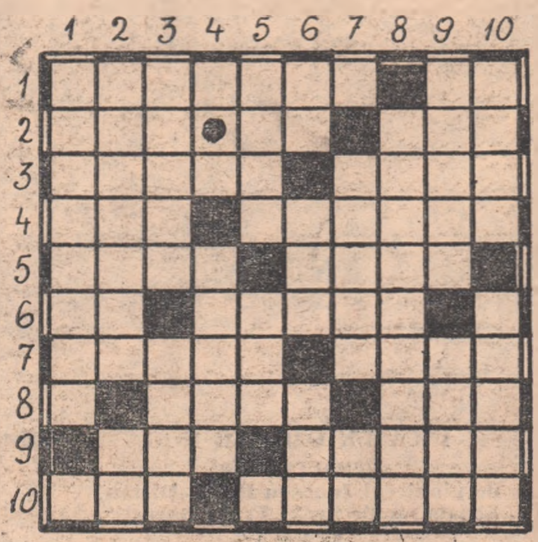
Cuvinte... dulci

ORIZONTAL: 1. E dulce și se lipește de dinți. — În... plăcintă cu brînză! 2. Măsura lui Cuza. — Umed. — Dă roade dulci. 3. E dulce ca... zahărul! — Rocă întrebuințată la fabricarea cimentului. 4 Cîntec sau poezie. — Din nou. 5. Lac în America de Nord. — Unul din cele mai plăcute cuvinte. 6. Simbolul aluminiului. — „A duce cu zăhărelul". — 7. Materie din care albinele construiesc fagurii. — Țînțar fără cap și coadă! 8. „Fabrica" mierei de albine. — Zahăr de mîncat cu lingurița. 9. Dulceața cînd nu este... dulce! — Dulce ca... fierea (pl). 10. De unde curge prima dată... mustul. — Ca oala cu lapte dulce, după ce-a golit-o... Motănel.

VERTICAL: 1. Se asortează cu stafide, rahat, mac și altele. 2. Bomboanele străbunicelor voastre. — Nu duci lipsă. 3. Pastă de zahăr, făină, migdale și must de poame, cu fisticuri și vanilie. — Aceste (pop). 4. Prăjitură cu cremă și fructe. 5. Arbuști cu fructe mici, negre și dulci. — Putere pe... oltenește. 6. Editura (presc.) — O cere dulceața... imediat, — E lipicios, dar nu și dulce. 7. Fructe mici, dulci și aromate. — Chemare familiară. 8. Se pricepe la dulciuri și din aluat. 9. Alte fructe dulci și aromate, dar mai mari. — Dulce din... fire toarse de in sau cînepă. 10. Se dau în vînt după miere și zmeură. — Se strică dacă nu te clătești după ce-ai mîncat dulciuri (sing).

DICȚIONAR la îndemînă: Flis, Nett, Mau.

MIHAI PATRAȘCU

Transportul — ștafetă

Organizăm două grupe mari de joc, formate fiecare din cîte 15—18 pionieri, care vor fi așezate în dreptul unei linii de plecare. În cadrul fiecărei grupe se vor forma echipe de cîte trei pionieri, care vor acționa împreună în timpul deplasării pe o distanță de 50—100 de pași.

Terenul pe care-l vom alege pentru desfășurarea ștafetei va trebui să fie ușor accidentat — un deal, o rîpă ușoară, pîrîu, regiune de copaci doborîți etc.

Tema jocului constă în transportarea unuia sau a două obiecte — un rucsac plin, o ladă de mărime potrivită, un buștean etc — cu participarea și ajutorul reciproc al pionierilor care formează o echipă. Acest obiect va trebui să fie purtat de-a lungul traseului ales în așa fel încît să nu fie deteriorat, descărcat, aruncat sau scăpat din mîini.

Punctele de plecare și de întoarcere vor trebui marcate în mod foarte vizibil.

Aprecierea rezultatelor o vom face astfel: *pentru trecerea corectă a obstacolelor, dus și întors, se acordă 100 de puncte; pentru fiecare greșeală notată de arbitrii (pierderea încărcăturii, transportarea cu alte mijloace a obiectului, părăsirea lui într-un anumit loc etc) se scad cîte 25 de puncte; pentru grupa de jucători, care termină prima jocul, se acordă un surplus de 100 de puncte. Din totalizarea punctelor și aprecierile arbitrilor se stabilește grupa învingătoare.*

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
40361